

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Marka Bedřicha a soudců
JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Zimy ve věci

žalobce: **R. T.**

zastoupený Mgr. Petrem Václavkem, advokátem,
sídlem Opletalova 25, 110 00 Praha 1

proti

žalovanému: **Policie České republiky, Policejní prezidium České republiky,**
sídlem Strojnická 935/27, Praha 7,

v řízení o žalobě proti sdělení žalovaného ze dne 10. 5. 2023, č.j. PPR-9627-2/ČJ-2023-
990115

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví označeného sdělení žalovaného, kterým nebylo vyhověno žádosti žalobce ze dne 14. 2. 2023 o poskytnutí informace o zpracovaných osobních údajích a o jejich výmaz.

Žalobní body

2. Žalobce v první žalobní námitce namítá nezákonnost napadeného rozhodnutí a poukazuje na to, že zařazení do národní evidence nežádoucích osob (dále též „ENO“) bez dalšího neodůvodňuje zařazení do evidence schengenského informačního systému druhé generace (dále též „SIS II“). Žalobce zdůraznil, že důvody pro zařazení do SIS II jsou kvalitativně závažnější, proto ustanovení § 154 odst. 6 zákona č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti (dále též „zákon č. 412/2005 Sb.“ nebo „zákon o ochraně utajovaných informací“), vyžaduje, aby tu existovalo důvodné nebezpečí ohrožení té které chráněné hodnoty.
3. Žalobce vytýká žalovanému, že odůvodnění pro zařazení do obou informačních systémů formuloval v tom smyslu, že by žalobce mohl svým pobytem ohrozit bezpečnost České republiky, stejně tak jako bezpečnost jiných smluvních států, a to v důsledku páčání závažné trestné činnosti násilného charakteru, činností ohrožujících základy demokratického státu, kontaktů s osobami představujícími bezpečnostní riziko a hájení ekonomických zájmů organizovaných zločineckých skupin (str. 7 až 8 napadeného rozhodnutí). Tímto postupem fakticky „slil“ dohromady odůvodnění jak ve vztahu k záznamu do ENO, tak ve vztahu k SIS II. Takový postup je podle žalobce možný, ale materiálně musí obsahovat kvalifikovanější argumentaci ve prospěch zařazení do SIS II. Taková argumentace musí podle žalobce v první řadě respektovat unijní chápání pojmu „*veřejná bezpečnost*“.
4. Ostatně důvodné ohrožení veřejné bezpečnosti řadí nařízení č. 2018/1861 mezi důvody pro učinění záznamu o odepření vstupu a pobytu (čl. 24 odst. 1 písm. a) nařízení č. 2018/1861). Kdy taková situace nastává, lze příkladmo vyčíst z čl. 24 odst. 2 písm. a) a b) téhož nařízení. Aby členský stát mohl učinit záznam do SIS II z důvodu ohrožení veřejné bezpečnosti, musí chování cizince buď vést k trestnímu odsouzení, nebo důvodně nasvědčuje spáchání závažného trestného činu nebo úmyslu spáchat takový čin.
5. Žalobce dále namítá, že pokud se žalovaný odvolává na bezpečnost státu, resp. veřejnou bezpečnost, musí závažné, trestněprávně relevantní jednání žalobce směřovat proti hodnotám, zájmům a statkům, které mají úzkou souvislost se státní bezpečností. Odůvodnění žalované sice uvádí, že zde existuje důvodné podezření o páčání mimořádně závažné trestné činnosti ze strany žalobce. To, co už neříká, je, zda údajná tendence páchat obzvláště závažnou trestnou činnost ohrožuje fundamentální hodnoty, na kterých stát musí bezvýhradně trvat. Z povahy věci neobstojí argumentace o páčání násilné trestné činnosti, neboť není dále rozvedeno, zda v důsledku takového protiprávního jednání bude ohrožen klid nebo bezpečnost obyvatelstva jako celku. Dále neobstojí argumentace, že svými kontakty nebo zastupováním ekonomických zájmů závažných, s prostředím organizovaných zločinných skupin spojených osob je žalobce způsobilý ohrozit základní hodnoty. Muselo by se jednat o natolik intenzivní, pravidelnou a úzkou spolupráci, která nasvědčuje jednoznačnému závěru, že je v zájmu žalobce udržovat vztah s těmito osobami. Zdánlivě přiléhavou částí odůvodnění je zmínka o ohrožení základů demokratického státu

založeného na účtě k právům a svobodám člověka a občana. Zde ovšem žalovaný blíže nerozvádí, jaké konkrétní základy demokratického státu žalobce vlastně ohrožuje. Hrozí totiž, že žalovaný pod tuto množinu zařadí vše, co se mu jeví jako součást základu demokratického státu, tudíž je hodno ochrany.

6. V druhém žalobním bodu žalobce namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí v té části, kde měl žalovaný provést test proporcionality, neboť neobsahuje žádnou úvahu o tom, že napadené rozhodnutí je skutečně přiměřené. Samo nařízení, přímo použitelný právní předpis Evropské unie, vyžaduje individuální posouzení, které zahrnuje vyhodnocení osobní situace cizince a důsledky případného odepření vstupu a pobytu. Ostatně taktéž v kontextu utajovaných informací zákon o pobytu cizinců výslovně vyžaduje, aby příslušný správní orgán uvedl úvahy, kterými se řídil při hodnocení dopadů rozhodnutí, zejména ve vztahu k obsahu utajované informace, má-li podle zákona tuto povinnost (§ 169m odst. 3 zákona o pobytu cizinců). To, že napadené rozhodnutí není správním rozhodnutím podle správního řádu, není podle žalobce na překážku.

Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve svém vyjádření v zásadě zopakoval odůvodnění napadeného sdělení a konstatoval, že žalobce byl v rámci žalobou napadeným rozhodnutím informován o zákonných důvodech označení jeho osoby za nežádoucí a rovněž i o důvodech vedení záznamu v evidenci nežádoucích osob a v Schengenském informačním systému. Důvody zařazení žalobce do uvedených evidencí vyplývají z operativních poznatků zadavatele požadavku. Tyto operativní poznatky jsou natolik závažné, že jsou vedeny jako utajovaná informace v režimu „Důvěrné“ a „Vyhrazené“ podle § 4 písm. c) a písm. d) zákona č. 412/2005 Sb. Přesto, po individuálním posouzení spisového materiálu žalobce, byly důvody zařazení žalobce do uvedených evidencí v žalobou napadeném rozhodnutí uvedeny. Důvody byly formulovány tak, aby nedošlo ze strany Policie České republiky k porušení zákona č. 412/2005 Sb. Tyto poznatky vytváří kontinuální obraz dlouhodobého a nenáhodného zapojení žalobce do kriminálního prostředí, a to na úrovni vysokých představitelů organizovaných zločineckých skupin Ruské federace či České republiky. Tyto skutečnosti právě ve svém souhrnu a celkovém kontextu dosahují požadované závažnosti a relevance pro evidování žalobce v Schengenském informačním systému nad rámec lokálně omezené evidence nežádoucích osob, a to díky skutečnosti, že dílčí poznatky nebyly vytrhávány z uvedeného kontextu či účelově vydělovány pro to či ono jednotlivé hodnocení.
8. K žalobní námitce „ohrožení veřejné bezpečnosti“ uvádí žalovaný, že zadavatel požadavku označení osoby žalobce a jeho vedení v evidenci nežádoucích osob a v Schengenském informačním systému vždy výslovně zdůvodnil tím, že *„tento cizinec může závažným způsobem narušit veřejný pořádek a zároveň ohrozit bezpečnost smluvních států Evropské unie“*. Z textu žaloby nevyplývá, zda je za a) napadána pouze polovina výroku („hrozba pro bezpečnost státu“) při opomenutí první části („hrozba pro veřejný pořádek“); za b) zda jde o samovolné zaměňování těchto pojmů; a za c) zda žalobcem postulovaný pojem „ohrožení veřejné bezpečnosti“ má být specifickým sloučením těchto pojmů. V rámci výše uvedených možností lze uzavřít, že i v případě, že by žalobce úspěšně rozporoval závěr, tj. že osoba žalobce ohrožuje bezpečnost státu, žádným způsobem nezpochybil stanovisko, že představuje hrozbu pro veřejný pořádek, což samo o sobě představuje důvodný předpoklad podle § 154 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, pro zaevidování osoby jako nežádoucí.

Skutečnost, že se jedná o výčet samostatných důvodů a nikoli kumulativní souhrn podmínek pro evidenci osoby vyplývá ostatně i z dikce § 9 písm. h) citovaného zákona. S tím souvisí skutečnost, že pojmy „veřejný pořádek“ a „bezpečnost státu“ nelze vzájemně zaměňovat či účelově slučovat (varianty b, c). Odlišnost mezi hrozbou kriminálního a státně bezpečnostního charakteru dlouhodobě vyplývá z relevantní judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 2 Azs 17/2022–60). Uvedená termínová odlišnost platí i vůči žalobcem užívaného pojmu „veřejná bezpečnost“ (např. Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2004/38/ES ze dne 29. dubna 2004).

9. K námitce, že napadené rozhodnutí neobsahuje žádné úvahy o přiměřenosti zařazení žalobce do evidence nežádoucích osob a do Schengenského informačního systému a důsledky tohoto zařazení, uvedl žalovaný, že v napadeném rozhodnutí je výslovně uvedeno, že Policie České republiky posouzení přiměřenosti mezi důvody pro zařazení a důsledky tohoto zařazení provedla, a které úvahy zohlednila jako převažující nad případnými zájmy žalobce.
10. S ohledem na výše uvedené žalovaný uvedl, že trvá na skutečnosti, že v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí přetrvávaly, a i nadále přetrvávají, důvody pro zařazení žalobce do evidence nežádoucích osob a Schengenského informačního systému.

Jednání soudu

11. U nařízeného ústního jednání soudu účastníci setrvali na svých dosavadních stanoviscích.

Průběh řízení před správními orgány

12. Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem zjistil soud, že Národní centrála proti organizovanému zločinu Policie České republiky (dále jen „NCOZ“) požádala dne 19. 6. 2017 o žalobcovo zařazení do ENO a SIS II. Důvodem bylo, že žalobce může závažným způsobem ohrozit veřejný pořádek a bezpečnost smluvních států. NCOZ uvedla, že 13. 5. 2017 došlo v Karlových Varech k policejnímu zásahu, jehož cílem bylo eliminovat aktivity tzv. vorů v zákoně. Žalobce byl přítomen zásahu jako doprovod vorů v zákoně a NCOZ konstatovala jeho úzký styk s vory v zákoně. Podle NCOZ žalobce nemá na území ČR rodinné vazby ani povolen žádný druh pobytu. Zařazení do ENO tedy nebude nepřiměřené. (žádost NCOZ je založena v neutajované části správního spisu předloženého žalovaným – pozn. soudu).
13. Žalovaný této žádosti vyhověl a zařadil žalobce do ENO a SIS II po dobu jednoho roku od 19. 6. 2017. Konstatoval, že žalobce je součástí organizovaného zločinu a nemá na území ČR žádné rodinné vazby ani druh pobytu.
14. Následně na základě žádostí NCOZ žalovaný opakovaně prodloužil evidenci žalobce v ENO a SIS II, neboť důvody označení žalobce za nežádoucí osobu nepominuly. Naposledy byla doba evidování cizince v informačních systémech prodloužena do 19. 6. 2024.
15. Žalobce podal dne 14. 2. 2023 u žalovaného žádost o informace o veškerém zpracování jeho osobních údajů s tím, že žádal současně i o výmaz předmětných osobních údajů.

Odkázal přitom na ustanovení zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1987/2006 o zřízení, provozu a využívání Schengenského informačního systému druhé generace (SIS II), a rozhodnutí Rady 2007/533/SV o zřízení, provozu a využívání SIS II.

16. V neutajované části spisu nachází také sdělení Národní centrály proti organizovanému zločinu ze dne 22. 3. 2023, kterým poskytla neutajované poznatky, které byly využity pro zdůvodnění žádosti o označení osoby žalobce za osobu „nežádoucí“, a které jsou veřejného charakteru. Ve sdělení jsou konstatovány skutečnosti k osobě žalobce, k jeho kontaktům, jeho napojení na prostředí organizovaného zločinu. Je zde také konstatováno, že dle sdělení Úřadu pro kontrolu zahraničních aktiv Ministerstva financí USA byl žalobce zařazen na sankční seznam USA, přičemž uvedená sankce dle veřejně dostupných informací uvaluje na sankcionované subjekty zákaz vstup do USA, zákaz občanům USA s nimi obchodovat a jejich majetek na území USA je zmrazen. Dále odkázala na obsah utajené části vyjádření, kde jsou poskytovány výstupy operativně pátrací činnosti PČR, jejichž obsah lze shrnout pouze v obecném rozsahu. Podstatou sdělení jsou informace týkající se dlouhodobých kontaktů žalobce s kriminálně závadovými osobami a informace k vazbám žalobce ke kriminálním aktivitám (mimořádně závažná trestná činnost násilného charakteru) a kriminálním uskupením. Sdělení PČR rovněž popisuje zásah v Karlových Varech v roce 2017, kdy byl detekován jako kontakt na kriminálně závadové osoby. Proto důvody pro zařazení žalobce do ENO/SIS II jsou dostačující a nadále trvají.
17. Žalovaný napadeným sdělením nevyhověl žádosti žalobce o výmaz jeho osobních údajů. Žalobci nejprve sdělil, jaké údaje o něm eviduje, konkrétně pod č. 1 žalovaný oznámil, že zpracovává údaje ve věci informace centrály SIRENE Francie o kontrole žalobce na letišti Roissy CDG ve Francii při příletu z Moskvy. Pod č. 2 uvedl, že jsou zpracovávány a) osobní údaje ve věci žaloby, b) ve věci informace SIRENE Francie a c) ve věci žádosti o vydání prohlášení. Pod bodem 3. jsou zpracovávány údaje v trestní věci vraždy a vraždy ve stádiu pokusu v různých formách trestní součinnosti. Pod bodem 4. zmínil zpracovávání v SIS dvou záznamů o odcizených neoprávněně užívaných, ztracených nebo neplatných dokladech totožnosti (jedná se o cestovní pasy), vydaných Řeckou republikou, jež byly vydány žalobci a jsou hledány zejména za účelem jejich zabavení z důvodu zamezení jejich eventuálního zneužití či neoprávněného užívání žalobcových osobních údajů. Pod bodem 5. zpracovává žalovaný údaje v souvislosti s provozováním informačního systému cizinců. Ve všech případech žalovaný žalobcově žádosti o výmaz osobních údajů nevyhověl.
18. V odůvodnění žalovaný uvedl, že z opakovaných požadavků zadavatele týkajících se zařazení žalobcových osobních údajů do evidence nežádoucích osob a rovněž do Schengenského informačního systému, v rámci provedených přezkumů podle § 155 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a po posouzení přiměřenosti mezi důvodem žalobce zařazení a jeho důsledky, vyplynulo, že existuje důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl při pobytu na území ohrozit bezpečnost státu páčáním činnosti (mimořádně závažné trestné činnosti násilného charakteru), která by vedla k užití síly a k ohrožení jiných osob, resp. jejich života a zdraví, dále prováděním činnosti ohrožující základy demokratického státu založeného na účtě k právům a svobodám člověka a občana a rovněž by mohl ohrozit bezpečnost státu jiným obdobným způsobem např. styky s lidmi (kriminálně závadovými osobami) praktikujícími činnosti ohrožující bezpečnost státu a dále např. zastupováním

zájmů zločineckých skupin na získání profitu z veřejných zakázek. Důvody, které vedly k zařazení žalobce do uvedených informačních systémů, nadále trvají. S odkazem na § 28 odst. 2 písm. a) zákona o zpracování osobních údajů, žalovaný žalobci sdělil, že nelze k dané věci poskytnout bližší informace.

Posouzení věci Městským soudem v Praze

19. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
20. Žalobu podala včas osoba k tomu oprávněná.
21. Žaloba není důvodná.
22. Předmětem přezkumu v nyní projednávané věci je rozhodnutí žalovaného, kterým nebylo vyhověno žádosti žalobce o výmaz jeho osobních údajů z ENO a SIS II.
23. Při rozhodování soud vycházel zejména z následující právní úpravy:
24. Podle § 29 odst. 2 zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, *správu orgán na žádost subjektu údajů provede výmaz osobních údajů vztahujících se k jeho osobě, pokud spravující orgán porušil zásady zpracování osobních údajů podle § 25 nebo jiného právního předpisu nebo omezení zpracování některých kategorií osobních údajů, nebo pokud má spravující orgán povinnost tyto údaje vymazat.*
25. Podle čl. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2018/1861, ze dne 28. listopadu 2018 o zřízení, provozu a využívání Schengenského informačního systému (SIS) v oblasti hraničních kontrol, o změně Úmluvy k provedení Schengenské dohody a o změně a zrušení nařízení (ES) č. 1987/2006, (dále jen „nařízení 2018/1861“), je účelem SIS II *zajistit vysokou úroveň bezpečnosti v prostoru svobody, bezpečnosti a práva Unie, včetně udržování veřejné bezpečnosti a veřejného pořádku a zajišťování bezpečnosti na území členských států, a zajistit uplatňování ustanovení Části třetí hlavy V kapitoly 2 Smlouvy o fungování EU, pokud jde o pohyb osob na jejich územích, s využitím informací předávaných prostřednictvím tohoto systému.*
26. Podle čl. 21 nařízení č. 2018/1861, *členský stát před pořízením záznamu ověří, zda je daný případ dostatečně přiměřený, relevantní a závažný pro vložení do SIS II.*
27. Podle čl. 24 odst. 1 nařízení č. 1987/2006, *členské státy vloží záznam o odepření vstupu a pobytu, je-li splněna jedna z těchto podmínek: a) Členský stát dospěl na základě individuálního posouzení, které zahrnuje rovněž posouzení osobní situace dotčeného státního příslušníka třetí země a důsledků odepření vstupu a pobytu pro něj, k závěru, že přítomnost tohoto státního příslušníka třetí země na jeho území představuje hrozbu pro veřejný pořádek nebo veřejnou bezpečnost, a v důsledku toho přijal v souladu s svým vnitrostátním právem správní nebo soudní rozhodnutí o odepření vstupu a pobytu a vložil vnitrostátní záznam o odepření vstupu a pobytu; nebo b) Členský stát vydal v souladu s postupy podle směrnice 2008/115/ES zákaz vstupu týkající se státního příslušníka třetí země.*
28. Podle odst. 4 osoby, proti kterým bylo přijato rozhodnutí o odepření vstupu a pobytu podle odstavce 1, *mají právo na odvolání. Odvolání se podávají v souladu s unijním a vnitrostátním právem, které stanoví účinnou právní ochranu před soudem.*

29. Podle čl. 39 odst. 2 citovaného nařízení *ukládající Členský stát přezkoumá do tří let od vložení záznamu do SIS potřebu jej uchovávat. Pokud však vnitrostátní rozhodnutí, na němž se záznam zakládá, stanoví dobu platnosti delší než tři roky, přezkoumá se záznam do pěti let od jeho vložení do SIS.*
30. Podle čl. 58 odst. 5 rozhodnutí Rady 2007/533/SV, *má každý právo na opravu věcně nepřesných údajů nebo výmaz protiprávně uchovávaných údajů, které se jej týkají.*
31. Podle § 154 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), *se nežádoucí osobou rozumí cizinec, jemuž nelze umožnit vstup na území z důvodu, že by tento cizinec při pobytu na území mohl ohrozit bezpečnost státu, závažným způsobem narušit veřejný pořádek, ohrozit veřejné zdraví nebo ochranu práv a svobod druhých nebo obdobný zájem chráněný na základě závazku vyplývajícího z mezinárodní smlouvy.*
32. Podle § 154 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, *policie rozhodne o označení cizince za nežádoucí osobu na základě vlastních poznatků, požadavku ústředního správního úřadu České republiky, požadavku zpravodajské služby České republiky anebo závazku vyplývajícího z mezinárodní smlouvy.*
33. Podle § 154 odst. 6 zákona o pobytu cizinců, *cizinec označený za nežádoucí osobu je evidován v evidenci nežádoucích osob. Je-li důvodné nebezpečí, že cizinec označený za nežádoucí osobu může závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ohrozit bezpečnost smluvních států, policie zařadí do informačního systému smluvních států údaje v rozsahu stanoveném přímo použitelným právním předpisem Evropských společenství; to neplatí v případě občana Evropské unie nebo občana smluvního státu.*
34. Podle § 158 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, *policie při výkonu působnosti podle tohoto zákona provozuje informační systém cizinců, v němž se mj. o cizinci vedou údaje o důvodu zařazení do evidence nežádoucích osob s uvedením doby platnosti omezení vstupu na území (viz písm. b) bod 7. tohoto ustanovení).*
35. Podle § 84 odst. 1 zákona č. 273/2008, Sb., o Policii ČR, (dále jen „zákon o policii“), *policie v souladu se závazky České republiky vyplývajícími z mezinárodních smluv o odstraňování kontrol na společných hranicích a s nimi souvisejících předpisů Evropské unie provádí zpracování informací včetně osobních údajů v Schengenském informačním systému. Podle odst. 2 citovaného zákona policejní prezidium provozuje národní součást Schengenského informačního systému a plní úkoly orgánu centrálně odpovědného za národní součást Schengenského informačního systému a úkoly orgánu zajišťujícího výměnu doplňujících informací k záznamům v Schengenském informačním systému.*
36. Soud nemá pochyb o tom, že nyní podaná žaloba je věcně projednatelná ve správním soudnictví, neboť napadené sdělení je rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s. [srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) z 25. 6. 2014, čj. 1 Aps 15/2013-33 a z 9. 8. 2018, čj. 9 Azs 49/2018-50, i rozsudek zdejšího soudu ze dne 21. 7. 2022, č. j. 6 A 18/2020-86.]
37. Současně soud poukazuje na to, že o podobné věci stejných účastníků již rozhodoval, neboť žalobce se na žalovaného se svojí žádostí obracel opakovaně. Předchozí sdělení zrušil zdejší soud rozsudky ze dne 16. 12. 2021, čj. 6 A 113/2019-36, ze dne 6. 1. 2023, čj. 11 A 189/2021-35 a ze dne 29. 9. 2021, čj. 14 A 94/2020-35. Po v pořadí druhém označeném

zrušujícím rozsudku vydala policie nové rozhodnutí, proti kterému podal žalobce opět žalobu, kterou zdejší soud rozsudkem ze dne 16. 3. 2023, č.j. 6 A 7/2022-42, zamítl jako nedůvodnou, když dospěl k závěru, že se žalovaný řídil závazným právním názorem soudu a jeho požadavkům vyhověl.

38. Při posouzení důvodnosti podané žaloby soud vycházel m.j. i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2022, č.j. 7 As 171/2022 – 24, kterým zamítl kasační stížnosti žalobce proti zamítavému rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 1. 6. 2022, č. j. 8 A 11/2020-82. Ústavní stížnost proti rozsudku Nejvyššího správního soudu odmítl Ústavní soud usnesením ze dne 7. 3. 2023, IV.ÚS 255/23, ve kterém uvedl: *„Je-li žádost o výmaz osobních údajů stěžovatele ze systémů ENO a SIS II zamítnuta z důvodu, že žadatel ohrožuje bezpečnost státu, jeho svrchovanost a územní celistvost, demokratické základy, životy, zdraví nebo majetkové hodnoty, tak stanoviska bezpečnostních sborů, která si k žádosti vyžaduje rozhodující orgán a která podléhají utajení, se nestávají součástí spisu a žadatel není seznámen s jejich obsahem. Popsaná právní úprava a praxe zákona č. 326/1999 Sb. není neústavní, protože představuje rozumný kompromis mezi zájmem jednotlivce na sdělení důvodů zamítavého rozhodnutí na straně jedné a mezi bezpečnostními zájmy státu na straně druhé [viz obdobně k problematice státního občanství náleze ze dne 11. 10. 2016 sp. zn. Pl. ÚS 5/16 (N 186/83 SbNU 43; 393/2016 Sb.), zejména bod 61 jeho odůvodnění].“* S ohledem na výše uvedené vycházel městský soud také z nálezu ze dne 29. 9. 2020, zn. III. ÚS 22/20, ve kterém Ústavní soud uvedl: *„Ústavní soud nepopírá, že v případě zjištění některého z důvodů, obsažených v ustanovení § 13 odst. 2 zákona o státním občanství, skutečně nelze žadateli státní občanství udělit a v odůvodnění rozhodnutí se pouze uvede, že k zamítnutí žádosti došlo z důvodu ohrožení bezpečnosti státu (§ 22 odst. 3 cit. zákona).“* Soud má za to, že tyto závěry jsou aplikovatelné i na tuto věc.
39. Rozhodující jedenáctý senát Městského soudu v Praze se v plném složení seznámil i s obsahem utajované části spisu, která byla soudu zaslána odděleně od zbylé části spisu. V něm jsou uvedeny skutečnosti odůvodňující závěr, že se u žalobce jedná o osobu, jejíž přítomnost na území České republiky může představovat ohrožení veřejného pořádku nebo veřejné bezpečnosti, respektive že žalobce může závažným způsobem narušit veřejný pořádek nebo ohrozit bezpečnost smluvních států, odůvodňující ve smyslu článku 24 odstavec 2 nařízení č. 1987/2006 a ustanovení § 154 zákona o pobytu cizinců jeho zařazení a vedení v ENO a SIS II. Soud jen zdůrazňuje, že podle těchto ustanovení tyto skutečnosti nemusí prokazovat nebo odůvodňovat, že žalobce již veřejný pořádek narušil nebo ohrozil. Postačí pouze, že by se tak, vzhledem k těmto skutečnostem, mohlo stát.
40. Městský soud hodnotil napadené sdělení s ohledem na skutečnosti uvedené v utajované i v neutajované části správního spisu, a dospěl k závěru, že žalovaný napadené rozhodnutí řádně odůvodnil, když kromě obecných odkazů na právní předpisy, jsou pro věc dostatečně individualizovány důvody, které vedly k zařazení žalobce do příslušných evidencí a trvání těchto důvodů, a to v rozsahu, který na jedné straně umožňuje žalobci proti takovým důvodům brojit, na druhé straně respektuje legitimní zájem státu na utajení informací, které slouží policii k plnění jejích úkolů. V odůvodnění je konkrétně ve vztahu k žalobci uvedeno, že *„existuje důvodné nebezpečí, že by mohl při pobytu na území ohrozit bezpečnost státu páčáním činnosti (mimořádně závažné trestné činnosti násilného charakteru), která by vedla k užití síly a k ohrožení jiných osob, resp. jejich života a zdraví, dále prováděním*

činnosti ohrožující základy demokratického státu založeného na úctě k právům a svobodám člověka a občana a rovněž byste mohl ohrozit bezpečnost státu jiným obdobným způsobem např. styky s lidmi (kriminálně závadovými osobami) praktikujícími činnosti ohrožující bezpečnost státu a dále např. zastupováním zájmů zločineckých skupin na získání profitu z veřejných zakázek“

41. Podle názoru soudu, při nutnosti zachovat povinnosti, které při odůvodňování rozhodnutí žalovanému plynou z toho, že vychází z utajovaných skutečností, je z rozhodnutí patrné, že žalovaný uvedl dostatečné důvody, které se k žalobci vztahují a které mu umožňují využít obranu proti takovým důvodům v rámci využití právních prostředků. Ve sdělení je dostatečně konkretizováno jednání, které může budít zmíněnou obavu při pobytu žalobce na území, toto jednání je vztaženo k žalobci a z jeho popisu je patrné, jaká je podstata těchto skutečností.
42. Pokud jde o námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, tuto soud důvodnou také neshledal. Obecně je nutno přitom zdůraznit, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí musí být vykládána ve svém skutečném smyslu, tj. jako nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí pro nemožnost zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006–76). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat. Takovou překážku však soud neshledal. Žalobce požaduje, aby byl splněn zákonný požadavek posouzení přiměřenosti mezi důvodem pro zařazení žalobce do předmětných evidencí a důsledky tohoto zařazení. Z napadeného rozhodnutí je ale patrné, že žalovaný posouzení přiměřenosti provedl, přičemž vycházel z požadavků zadavatele, který poskytl poznatky představující důvody pro zařazení žalobce do uvedených evidencí v utajované části spisového materiálu. Z napadeného rozhodnutí je patrné, že se žalovaný posouzením přiměřenosti mezi důvody zařazení a důsledky zařazení zabýval, když za převažující nad zájmy žalobce považoval skutečnost, že by žalobce mohl při pobytu na území ČR a v ostatních zemích schengenského prostoru závažným způsobem narušit veřejný pořádek a zároveň ohrozit bezpečnost smluvních států a dalších zájmů. Jak již soud výše uvedl, žalovaný sdělil, s ohledem na to, že vycházel z utajovaných informací, které není možné zveřejnit, dostatečně konkrétní důvody pro zařazení žalobce do obou systémů evidence, i dostatečně konkrétní důsledky, které z jednání žalobce plynou. Tyto důsledky jsou popsány v různých částech napadeného rozhodnutí, ve kterých žalovaný odůvodňuje, proč není možné údaje žalobce z uvedených evidencí vymazat. Takto provedené posouzení přiměřenosti soud považuje za zcela dostatečné.
43. Soud neshledal důvodnou ani první žalobcovu námitku, neboť má za to, že rozlišení důvodů ve vztahu k evidenci ENO a SIS II není nutné, jestliže sdělené důvody takovému zařazení do těchto evidencí svědčí. Pokud tedy není přímo rozděleno, které důvody vedou k zařazení do evidence ENO a které do evidence SIS II, považuje soud za podstatné, že ve sdělení uvedené důvody jako celek obstojí, když podle názoru soudu takto sdělené důvody zdůvodňují nutnost zařazení žalobce i do evidence SIS II. Z utajované části spisu je totiž patrné, že důvodem pro zápis žalobce do obou evidencí bylo natolik závažné jednání žalobce, v důsledku kterého existuje důvodné nebezpečí ohrožení zájmů popsaných v napadeném rozhodnutí. Tyto důvody proto obstojí nejen pro zařazení žalobce do evidence

SIS II, ale musí obstát i pro jeho zařazení do evidence ENO, ke kterému není zapotřebí tak kvalifikovaná argumentace jako k zařazení do SIS II, jak uvádí sám žalobce.

44. Za tohoto stavu tak soud dospěl k závěru, že uvedl důvody pro zařazení a setrvání informací v příslušných evidencích, a to v tom rozsahu, který respektuje nutnost utajení konkrétních informací, které by mohly ohrozit plnění úkolů policie a bezpečnost státu. Uvedené důvody jsou vymezeny jednáním, kterého by se žalobce mohl na území dopustit, přičemž takto uvedené důvody odpovídají informacím v utajené části správního spisu.

Závěr a náklady řízení

45. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
46. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 25. ledna 2024

Mgr. Marek Bedřich v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje X.

